

“Ho tornarem a fer”

written by Ralf Streck | 21 de juny de 2019

El procés contra dotze polítics i activistes catalans ha durat quatre mesos. En cinquanta-dos dies de procés han declarat quatre-cents vint-i-dos testimonis i s'han originat milers d'expedients. Però ja era clar des de temps, ja abans que els acusats fessin la declaració final, que es tracta d'un procés polític. I ja el comportament del tribunal en aquests quatre mesos ha demostrat inequívocament que cal comptar amb una condemna, perquè en cap moment no s'ha intentat realment d'aclarir els successos.

En tot cas en el procés no ha estat demostrat cap aixecament armat, que a Espanya s'anomena “rebel·lió”. Aquesta denominació s'orienta en un cop d'estat com l'intent d'insurrecció del 23 de febrer del 1981, quan la guàrdia civil paramilitar va envair el Parlament i fins i tot van sortir tancs als carrers. Que el fiscal Javier Zaragoza en el seu informe parlés “de cop d'estat” naturalment no convenç ningú que no es miri els esdeveniments amb ulleres ideològiques.

“La fiscalia no va poder demostrar cap rebel·lió perquè no n'hi va haver cap” va constatar el professor de dret constitucional Diego López Garrido. El socialdemòcrata espanyol ha de saber-ho. Va ser ell el que va redactar els paràgrafs concrets sobre rebel·lió sobre la base dels esdeveniments de 1981. L'article 472 va ser usat aquí de manera completament banal, com ja havien constatat cent vint col·legues de Garrido abans de començar el procés.

No hi va haver “cap alçament armat obert” i per això diu Garrido que per a aquestes acusacions no hi ha “cap fonament legal”. I critica especialment que Zaragoza parlés fins i tot “de cop d'estat”, ja que aquest concepte no surt enlloc en el dret penal. “És més un concepte polític que no pas jurídic”. I remarca les contradiccions del fiscal mateix que ha concedit

que no hi va haver el grau de violència que cal per a una rebel·lió.

José Antonio Martín Pallin és un jutge jubilat, del Tribunal Suprem, que ara ha fet aquest absurd procés de quatre mesos. I ell, que no pot ser gens sospitós de parcialitat, diu que la comparació amb un cop d'estat és "un defecte imperdonable sense la més mínima racionalitat". I pregunta si va ser "un cop d'estat o un cop teatral". També va remarcar que aquest concepte no existeix en el dret penal i que no hi ha una anàlisi clara de la qüestió per encaixar-la en la seva real dimensió política i jurídica.

Ja abans jutges alemanys independents a Slesvig, no van trobar en l'expedient d'extradició contra l'excap de govern català Carles Puigdemont ni una rebel·lió, ni la violència que calia per a una sedició. I així mateix ho van veure els cent vint professors de Dret que van parlar d'una banalització d'aquestes acusacions. I Pallin, a la vista de les observacions fetes en el procés arriba a la conclusió que com a màxim es pot fer una acusació per desobediència.

De violència per part de l'independentisme, abans i durant el referèndum, que havia estat prohibit pel Tribunal Constitucional, pràcticament no se'n va poder demostrar cap. Igualment per la presumpta malversació de diners públics no es va trobar cap mena de prova. Ni s'han presentat factures ni s'han documentat moviments de diners. I malgrat això, s'ha mantingut aquesta acusació, per la qual els jutges alemanys havien expressat dubtes notables, que no van poder examinar més exactament per motius legals.

Que hi va haver desobediència ja ho han acceptat alguns dels acusats a través dels seus defensors. I desobediència civil, com argumenta l'exjutge Pallin citant el filòsof alemany Jürgen Habermas, en qualsevol estat democràtic es concep com "un componen normal de la vida política", que fins i tot "és necessari". Si l'estat ho persegueix com un delictes comú, "cau

en el pendent de l'autoritarisme legalista". Així el jutge ironitza dient que sembla tractar-se del primer cop d'estat anunciat públicament, que ha durat més temps sense que els militars hi intervinguessin ni es preparés cap pla d'emergència.

Acusació per sedició i malversació?

Encara que no hi ha hagut cap mena de prova per les acusacions, es pot comptar amb una condemna a la tardor, ja que el tribunal no va ni intentar comprovar la veracitat de les declaracions dels testimonis de l'acusació. Com han constatat els observadors internacionals els drets de la defensa van ser conculcats, perquè els testimonis de la fiscalia no van poder ser confrontats amb les imatges de vídeo. Aquestes demostraven majoritàriament el contrari del que els policies i guàrdies civils deien sobre els fets, o com aquests atacaven amb violència brutal els pacífics votants. Especialment penós per la fiscalia va ser que al final es van presentar els vídeos sense context a les declaracions, un darrere l'altre, sovint sense que els fiscals poguessin dir quan i on havien estat fets. En part, va aclarir la defensa, són d'una vaga general del novembre, i presumptament havien de provar la violència abans i durant el referèndum del primer d'octubre.

És probable que no es produirà cap condemna per rebel·lió, que ja no podria ser més absurda. La mantenen només els acusadors privats de l'extrema dreta del partit VOX, que demanen fins a setanta-quatre anys de presó, i la fiscalia que en demana vint-i-cinc. Als fiscals els hi ha retret fins i tot el gran diari espanyol *El País* "ridiculesa i matusseria" com a mètodes de treball.

El fet que l'advocacia de l'estat no vegi el grau de violència necessari per a una rebel·lió, però en el seu informe insisteixi en la sedició i la malversació, apunta les línies de compromís. Aquí el Tribunal es podria posar d'acord, ja que

busca un veredicta unànim, pensant en els recursos presentats davant del tribunal Europeu de Drets Humans. Per l'advocada de l'estat, Rosa M. Seoane no està demostrat que "la violència fos un element estructural dels plans dels acusats". Però a la necessària conseqüència que per això no hi va haver cap sedició (com ja abans havien declarat cent vint professors de dret), no hi arriba. Segueix demanant condemes de fins a dotze anys.

Com que ja s'han produït tants fets, entre altres, amb trucs i vulnerant lleis, excloure del Parlament parlamentaris elegits i retirar-los la immunitat, els caldrà una condemna d'aquesta mena per no quedar en ridícul completament. A més s'ignoren també els experts de l'ONU que van exigir la llibertat dels presos polítics catalans perquè havien estat empresonats "arbitràriament". La condemna ja prèvia es demostra amb el manteniment de la presó preventiva, que només hauria d'existir en casos absolutament excepcionals.

Jordi Cuixart: "De la sentència en dependrà la qualitat de la democràcia espanyola".

Dimarts, els acusats i l'exvicepresident del govern al davant, s'han declarat innocents. Van subratllar tant el pacifisme del moviment com les seves contínues exhortacions a l'absoluta renúncia a la violència. Per això Oriol Junqueras demana d'acabar amb l'intent de solucionar el problema als tribunals, i demana "tornar a la política i al diàleg". "Deixar votar i defensar la república des del Parlament no pot ser cap falta, va declarar l'empresonat cap d'ERC. El seu partit fa poc que ha guanyat eleccions a Catalunya, en les quals l'independentisme per primera vegada ha obtingut més del 50% dels vots.

L'exministre Josep Rull va parlar d'una "negació de la realitat" en el procés. "Poden dir-ho més sovint i cridant més, però no convenceran a la gent que van viure el referèndum del 1r d'octubre que allà hi hagués violència". Va ser una

gran mostra d'oposició política. "Va ser un gran acte de desobediència", i va afegir: "Una urna no ha estat mai un instrument per a un cop d'estat". Ell només segueix al banc dels acusats perquè manté les seves conviccions. "Després de nosaltres en vindran altres, i no hi ha prou presons per tancar-hi la voluntat de la ciutadania". Per l'exministre d'affers estrangers Raül Romeva, per això no hi ha "solament dotze persones al banc dels acusats", sinó més de dos milions que van votar en el referèndum.

Especialment clar va parlar l'activista i cap de l'organització cultural Òmnium Cultural: "Tot el que he fet ho tornaria a fer i no em penedeixo de res" va dir Jordi Cuixart, que juntament amb Jordi Sánchez, amb més de sis-cents dies, són els que són més temps a la presó. Va dir que de la condemna en dependrà "la qualitat de la democràcia espanyola". Defensar els drets fonamentals és un deure moral. El problema no és la desobediència civil, sinó l'obediència que permet que més de 600.000 famílies a Espanya hagin estat desallotjades de casa seva, que gent s'ofegui davant de les costes o que els oceans es converteixin en mars de plàstic. "Si la violència de la policia en el referèndum del 1r d'octubre no va poder guanyar als catalans, per què creu ningú que els catalans deixaran de lluitar per la seva autodeterminació?" va preguntar.

El cap del govern català, va recollir les paraules de Cuixart, mentre dimecres a tot el país la gent protestava als carrers. "Naturalment, ho tornarem a fer", va dir Quim Torra al Parlament. A la vista de les condemnes que s'esperen va advocar per una acció unitària, per tal d'aconseguir la independència. Cal fer possible l'impossible" va dir. "L'Estat espanyol vol condemnar les ànsies democràtiques de llibertat de tot un poble, el seu dret fonamental d'autodeterminació i de decidir ell sol sobre el seu futur". La sentència serà un missatge als més de dos milions de catalans que van tenir el valor i el sentit de responsabilitat per prendre part en el

referèndum. La resposta només pot ser la confirmació dels seus drets inalienables.

Traducció de l'alemany: Pere Grau i Rovira (Hamburg)

L'enllaç amb l'original alemany és: <https://www.heise.de/tp/features/Wir-werden-es-natuerlich-wieder-tun-4446254.html>